

полка, една конна батарея и 6 планински орждия, приблизително около 4500 человекъ, се вдигна отъ бивуака и потегли по шосето за Нова-Загора.

Бѣхме изминали не повече отъ двѣ версти, когато дружинния командиръ ме повика и ми каза:

— Върнете се назадъ, получите за два дѣня продукти и хлѣбъ и стигнете дружината; ще вземете една команда отъ 6—7 человекъ за съпровождане колата.

Тѣзи поръчки, изобщо, ми бѣха твърдѣ неприятни, толкова повече, че азъ бѣхъ субалтеръ-офицеръ, а тѣзи обязанность трѣбваше да изпълнява друж. ковчезникъ. Но нѣмаше какво да се прави и азъ подкарахъ моя куцъ конъ назадъ и отидохъ право въ конака. Тамъ сварихъ Капитанъ Ефремова — ординареца на Генералъ Столѣтова. Той бѣше оставенъ въ града за комендантъ, вмѣсто Полковника де-Прерадовича, който, види се, като храбръ и закаленъ въ боеветѣ, прѣдъ видъ на вѣроятния бой, не бѣ искалъ да остане въ града за комендантъ.

Въ конака сварихъ една опълченска рота, която бѣ оставена да пази въ града мира и тишината и единъ казашки полкъ. Въ помощъ на този ничтоженъ отрядъ бѣха оставени и Българскитѣ доброволчески чети.

Членоветѣ Българи на градския съвѣтъ, не изключая и прѣдсѣдателя Славейковъ, имаха твърдѣ плачевенъ изглѣдъ. Тѣ, горкитѣ, отъ страхъ бѣха се смаяли. Напротивъ, тѣхнитѣ колеги — Турци, бѣха весели и радостни и тѣхната радостъ се четеше въ очитѣ имъ. Колкото се отнасяше до гражданитѣ Българи и Турци, тѣ, испоплашени, бързаха да се затворятъ въ домоветѣ си.

Когато всичкитѣ продукти бѣха приети и натоварени, и азъ се пригостовлявахъ вече да тръгна, чу се топовенъ гърмежъ отъ къмъ истокъ.

— Ба, а, що е това? се запитахъ азъ, но прѣди да си обясня тоя гърмежъ, зачуха се други, трети и пр.

Не може да се има съмнѣние, че опълчението се бѣ срѣщнало съ противника, тъй като топовнитѣ гър-